

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Urto/7/2022
Identifikačné číslo spisu:	6022010015
Dátum vydania rozhodnutia:	08.11.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Martina Zeleňáková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:6022010015.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martiny Zeleňákovvej a sudcov JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Dušana Krč - Šeberu v trestnej veci odsúdeného D. Z., v konaní o uznanie cudzieho rozhodnutia, na neverejnom zasadnutí konanom 8. novembra 2022 v Bratislave, o odvolaní odsúdeného D. Z. proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 3Ntc/5/2022 z 21. septembra 2022, takto

rozhodol:

Podľa § 518 ods. 4 Trestného poriadku odvolanie odsúdeného D. Z. z a m i e t a.

Odôvodnenie

Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej tiež „krajský súd“ alebo „súd prvého stupňa“) rozsudkom z 21. septembra 2022, sp. zn. 3Ntc/5/2022 rozhodol tak, že podľa § 17 ods. 1 zákona číslo 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona číslo 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 549/2011 Z. z.“) rozsudok Krajského súdu pre trestné veci vo Viedni, sp. zn. 94 Hv 30/20z z 23. júna 2020, právoplatný 9. februára 2021 v spojení s rozhodnutím Najvyššieho Krajského súdu vo Viedni, sp. zn. 20 Bs 356/20d z 9. februára 2021, ktorým bol občan Slovenskej republiky D. Z., narodený X. F. XXXX, trvale bytom T. XXX/XX, T., toho času vo výkone trestu odňatia slobody v Rakúsku, uznaný vinným z trestného činu lúpežnej a profesionálnej krádeže vlámaním podľa § 127, § 128 ods. 1 číslo 5, § 129 ods. 2, číslo 1, § 130 odsek 3, § 131 a § 15 rakúskeho Trestného zákona, na skutkovom základe, že vo Viedni s úmyslom neoprávnene sa obohatiť privlastnením cudzích hnutelných vecí v celkovej hodnote prevyšujúcej 5.000,- Eur, a to predmetov v celkovej hodnote 21.680,- Eur, nižšie uvedeným osobám profesionálnym spôsobom (§ 70 ods. 1 č. 3 rakúskeho Trestného zákona), násilným otvorením príslušných bytov zatlačením dverí alebo ťahom závery, a tým vlámaním do obydlija, odcudzil, resp. pokúsil sa odcudziť a to, 1./ dňa 29.11.2019 I. D., pričom zostalo pri pokuse (faktum 3), 2./ v období od 24.12.2019 do 11.01.2020 E. D. rôzne predmety v hodnote 2.500,- Eur (faktum 4),

3./ v období od 13.01.2020 do 10.02.2020 G. U., pričom zostalo pri pokuse (faktum 22),
4./ dňa 17.01.2020 B. H. C. J. C. rôzne predmety v hodnote 2.000,- Eur (faktum 10),
5./ dňa 17.01.2020 G.-Q. E. rôzne predmety v hodnote 1.150,- Eur (faktum 5),
6./ dňa 17.01.2020 H. E., pričom zostalo pri pokuse (faktum 8),
7./ dňa 17.01.2020 C. S. O. rôzne predmety v hodnote 270,- Eur (faktum 9),
8./ dňa 17.01.2020 J. R., pričom zostalo pri pokuse (faktum 6),
9./ dňa 17.01.2020 A. a R. A. rôzne predmety v hodnote 4.500,- Eur (faktum 7),
10./ v období od 23.01.2020 do 26.01.2020 T. P., pričom zostalo pri pokuse (faktum 18),
11./ dňa 24.01.2020 C. J. rôzne predmety v hodnote 750,- Eur (faktum 14),
12./ dňa 24.01.2020 J. I. rôzne predmety v hodnote 800,- Eur (faktum 15),
13./ dňa 24.01.2020 J. E. I., pričom zostalo pri pokuse (faktum 17)
14./ dňa 24.01.2020 I. L. E., pričom zostalo pri pokuse (faktum 16),
15./ dňa 24.01.2020 G. C. rôzne predmety v hodnote 2.850,- Eur (faktum 13),
16./ v období od 30.01.2020 do 02.02.2020 T. P., pričom zostalo pri pokuse (faktum 18),
17./ v období od 01.02.2020 do 02.02.2020 O. J., pričom zostalo pri pokuse (faktum 19),
18./ v období od 06.02.2020 do 13.02.2020 G.-Q. E. rôzne predmety v hodnote 2.060,- Eur (faktum 23),
19./ dňa 07.02.2020 P. P. rôzne šperky v hodnote 1 000,- Eur (faktum 20),
20./ dňa 07.02.2020 ručiteľovi podniku J., pričom zostalo pri pokuse (faktum 21),
21./ dňa 14.02.2020 S. B. rôzne predmety v hodnote 2.300,- Eur (faktum 24),
22./ dňa 21.02.2020 J. I. predmety v celkovej hodnote 1.500,- Eur, pričom bol obžalovaný pri vstupe prichytený pri čine s tým, že J. I. rukami sotil, pričom spadla na zem, použil násilie voči osobe, aby si ponechal vec,

za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) rokov,

vo výroku o vine a treste odňatia slobody uznal s tým, že sa vykoná na území Slovenskej republiky.

Podľa § 517 ods. 2 Trestného poriadku v spojení s § 48 odsek 2 písm. a) Trestného zákona súd prvého stupňa zároveň rozhodol, že odsúdený bude vo výkone trestu odňatia slobody pokračovať bez jeho premeny v ústave na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia.

Proti tomuto rozsudku podal odsúdený D. Z. (ďalej tiež „odsúdený“ alebo „odvolateľ“), v zákonom stanovenej lehote, riadne a včas, odvolanie, ktoré odôvodnil tým, že má veľké obavy vykonávať trest na území Slovenskej republiky, pretože v minulosti vykonával na Slovensku 7-ročný trest, pričom vtedy mal problémy s nemenovanými odsúdenými, ktorí sú veľmi nebezpeční, keďže sú členmi „mafie“, a ktorí mu po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody odkázali, že ak sa ešte raz dostane do ktorejkoľvek väznice na území Slovenskej republiky, keďže kontakty majú všade, tak ho zlikvidujú. Z tohto dôvodu sa odsťahoval aj so svojou rodinou do Českej republiky. Žiada preto, aby mohol trest vykonať v Rakúskej republike, pretože má obavu o seba, svoju manželku a dve deti, ktorí žijú v Českej republike.

Prokurátor Krajskej prokuratúry Banská Bystrica sa k podanému odvolaniu odsúdeného nevyjadril.

Následne Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) preskúmal správnosť výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým odsúdený podal odvolanie, ako i konanie týmto výrokom napadnutého rozhodnutia predchádzajúce a zistil, že podané odvolanie nie je dôvodné.

Z predloženého spisového materiálu je zrejmé, že 30. mája 2022 doručilo Ministerstvo spravodlivosti Rakúskej republiky Krajskému súdu v Banskej Bystrici Osvedčenie vydané 20. mája 2022 v zmysle čl. 4 Rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukládajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii (ďalej tiež „osvedčenie“), rozsudok Krajinského súdu pre trestné veci Viedeň, sp. zn. 94 Hv 30/20z z 23. júna 2020 v spojení s

rozhodnutím Vyššieho krajského súdu vo Viedni, sp. zn. 20 Bs 356/20d z 9. februára 2021 (ďalej aj „uznávané rozhodnutie“) a ďalšie písomnosti potrebné pre uznanie uvedeného rozhodnutia na ďalšie konanie.

Na podklade uvedeného začal Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd príslušný podľa ustanovenia § 12 odsek 1 zákona č. 549/2011 Z. z., pretože v jeho obvode má odsúdený trvalý pobyt, konanie o uznaní a výkone rozhodnutia.

Podľa ustanovenia § 4 odsek 1 písmeno a), písmeno b) zákona č. 549/2011 Z. z. rozhodnutie možno v Slovenskej republike uznať a vykonať, ak skutok, pre ktorý bolo rozhodnutie vydané, je trestným činom aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky, ak odseky 2 a 3 neustanovujú inak

a) a ak odsúdený je štátnym občanom Slovenskej republiky a má obvyklý pobyt na území Slovenskej republiky,

b) odsúdený je štátnym občanom Slovenskej republiky, nemá obvyklý pobyt na území Slovenskej republiky, ale po výkone trestnej sankcie spojennej s odňatím slobody má byť vyhostený na základe rozhodnutia vydaného v súdnom konaní alebo správnom konaní na územie Slovenskej republiky.

Podľa § 4 ods. 2 citovaného zákona ak sa žiada o uznanie a výkon rozhodnutia pre trestný čin, za ktorý možno v štáte pôvodu uložiť trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby najmenej tri roky a ktorý je v osvedčení o vydaní rozhodnutia (ďalej len „osvedčenie“) označený justičným orgánom štátu pôvodu priradením k jednej alebo k viacerým kategóriám trestných činov uvedených v odseku 3, súd neskúma, či ide o čin trestný podľa právneho poriadku Slovenskej republiky.

Podľa § 4 ods. 3 písm. r) kategóriami trestných činov podľa odseku 2 sa rozumie aj organizovaná alebo ozbrojená lúpež.

V rámci uvedeného konania dospel krajský súd k správne mu zisteniu, že v prejednávanej veci sú splnené podmienky pre uznanie a výkon v úvode označeného rozsudku plynúce z citovaného ustanovenia § 4 odsek 1 písmeno b) zákona č. 549/2011 Z. z., pretože odsúdený je štátnym občanom Slovenskej republiky, má trvalý pobyt v T. a po výkone trestu bude vyhostený na územie Slovenskej republiky na základe rozhodnutia Spolkového cudzineckého a azylového úradu z 3. augusta 2017, číslo: 857732210-170290022, ktorým mu bol uložený zákaz pobytu na 10 rokov.

Z predloženého osvedčenia je ďalej zrejmé, že justičný orgán štátu pôvodu žiadal o uznanie a výkon rozhodnutia pre trestný čin, za ktorý možno v štáte pôvodu uložiť trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby 10 rokov a v osvedčení je označený priradením ku kategórii pod názvom organizovaná alebo ozbrojená krádež alebo lúpež zodpovedajúca kategórii vyplývajúcej z ustanovenia § 4 ods. 3 písm. r) zákona č. 549/2011 Z. z., preto obojstrannú trestnosť činu uvedeného v predmetnom osvedčení ani nebolo potrebné skúmať. Napriek tomu pre úplnosť najvyšší súd dodáva, že skutky, zo spáchania ktorých bol odsúdený uznávaným rozhodnutím uznaný vinným, sú trestnými činmi aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky a bolo by ich možné posúdiť ako pokračovací zločin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a), písm. c), ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. b) Trestného zákona Slovenskej republiky [v spojení s § 138 písm. j) Trestného zákona (na viacerých osobách ako závažnejším spôsobom konania - primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod číslom 13/2015) a § 127 ods. 12 Trestného zákona, v zmysle ktorého sa viacerými osobami rozumejú najmenej tri osoby] v jednočinnom súbehu s pokračovacím prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona, za ktoré je možné v spojení s ustanovením § 41 ods. 1 Trestného zákona uložiť trest odňatia slobody v rozmedzí od troch do desiatich rokov.

Súd prvého stupňa taktiež správne zistil, že v prejednávanej veci neexistuje žiaden z dôvodov odmietnutia uznania a výkonu rozhodnutia vyplývajúcich z ustanovenia § 16 odsek 1, respektíve odsek 2 citovaného zákona.

Z odpisu registra trestov odsúdeného nevyplýva, že by pre ten istý skutok bol odvolateľ odsúdený slovenským súdom a zo spisu neplynú ani informácie o tom, že by sa proti nemu pre ten istý skutok viedlo konanie v niektorom členskom štáte, čo znamená, že nebol zistený dôvod odmietnutia podľa ustanovenia § 16 odsek 1 písmeno a) zákona č. 549/2011 Z. z. a ani dôvod odmietnutia uvedený v ustanovení § 16 odsek 1 písmeno b) citovaného zákona, keďže konanie popísané vo výrokovej časti tohto rozhodnutia, ako to už bolo vyššie uvedené, by bolo trestným činom aj na území Slovenskej republiky (napokon obojstranná trestnosť sa s ohľadom na už konštatované v prejednávanej veci ani neskúmala).

V osobe odsúdeného nejde o osobu vyňatú z pôsobnosti orgánov činných v trestnom konaní a súdu, ani o osobu, ktorá by nebola pre nedostatok veku trestne zodpovedná, takže odmietnuť uznanie a výkon rozhodnutia nebolo možné ani z dôvodov uvedených v § 16 odsek 1 písmeno c) a písmeno d) zákona č. 549/2011 Z. z.

Výkon rozhodnutia premlčaný nie je [§ 16 odsek 1 písmeno e) zákona č. 549/2011 Z. z.] a rovnako tak, ako to už bolo vyššie uvedené, splnená bola aj podmienka podľa § 4 odsek 1 uvedeného zákona, a preto nebol zistený ani dôvod odmietnutia podľa ustanovenia § 16 odsek 1 písm. f) citovaného zákona.

Taktiež v prejednávanej veci neboli zistené ani dôvody odmietnutia uvedené v § 16 odsek 1 písm. h), i), j) a l) citovaného zákona, keďže nebolo zistené, že by uznávané rozhodnutie nezodpovedalo vydanému osvedčeniu, osvedčenie bolo preložené do slovenského jazyka, obsahovalo všetky potrebné údaje, dĺžka výkonu trestu odňatia slobody, ktorá má byť vykonaná, nie je kratšia ako 6 mesiacov, odsúdený, ako to vyplýva z osvedčenia, sa zúčastnil konania, ktoré viedlo k vydaniu spomínaného rozhodnutia a uložený trest nezahŕňa žiadne opatrenia týkajúce sa psychiatrickej alebo zdravotnej starostlivosti, prípadne iné opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, ktoré by nebolo možné vzhľadom na právny poriadok Slovenskej republiky vykonať.

Dôvody odmietnutia uvedené v § 16 odsek 1 písmeno k) a m) citovaného zákona v danom prípade takisto nebolo možné použiť, pretože odsúdený nie je na území Slovenskej republiky trestne stíhaný pre iný trestný čin spáchaný pred jeho odovzdaním a v prejednávanej veci čiastočné uznanie cudzieho rozhodnutia ani neprichádzalo do úvahy.

V predmetnej veci neboli zistené ani dôvody odmietnutia vyplývajúce z ustanovenia § 16 odsek 2 zákona č. 549/2011 Z. z., keďže skutky, ktorých sa rozhodnutie týka, nie je možné podľa právneho poriadku Slovenskej republiky považovať za spáchané čiastočne alebo v celom rozsahu na území Slovenskej republiky.

A napokon nebol zistený ani dôvod odmietnutia podľa § 16 ods. 1 písm. g) zákona č. 549/2011 Z. z., hoci odsúdený s uznaním rozhodnutia a výkonom trestu odňatia slobody na území Slovenskej republiky nesúhlasil.

Podľa § 16 ods. 1 písm. g) zákona č. 549/2011 Z. z. súd rozhodne o odmietnutí uznania a výkonu rozhodnutia, ak odsúdený neudelil súhlas s odovzdaním výkonu rozhodnutia, hoci sa jeho súhlas vyžaduje.

Vychádzajúc z ustanovenia § 6 odsek 3 písmeno a) citovaného zákona však súhlas odsúdeného s odovzdaním výkonu rozhodnutia nie je potrebný, preto nebol daný ani tento dôvod odmietnutia [§ 16 ods. 1 písmeno g) citovaného zákona].

Odsúdený v podanom odvolaní okrem iného uvádzal, že sa aj so svojou rodinou vysťahoval z územia Slovenskej republiky do Českej republiky, čo by mohlo vzbudzovať pochybnosti o tom, či odsúdený má v Slovenskej republike obvyklý pobyt s tým, že bolo úlohou krajského súdu v záujme úplnosti jeho argumentácie tieto skutočnosti preveriť. Na strane druhej vzhľadom na splnenie podmienok pre uznanie cudzieho rozhodnutia plynúce z ustanovenia § 4 ods. 1 písm. b) zákona č. 549/2011 Z. z., nepovažoval

najvyšší súd za účelné v štádiu odvolacieho konania konanie o uznanie cudzieho rozhodnutia takýmto zisťovaním len pre úplnosť argumentácie predlžovať.

Ťažiskovým argumentom, ktorým sa odsúdený snažil zvrátiť uznanie cudzieho rozhodnutia a odvrátiť výkon trestu odňatia slobody v Slovenskej republike bolo jeho tvrdenie, že v prípade výkonu trestu odňatia slobody v slovenskom ústave na výkon trestu mu hrozí likvidácia zo strany spoluväzňov z kriminálneho prostredia, s ktorými mal problémy počas vykonávania 7-ročného trestu odňatia slobody. Nepresvedčivosti, neuveriteľnosti a účelovosti takéhoto tvrdenia však nasvedčujú skutočnosti, že odsúdený neoznačil menom, či inými overiteľnými informáciami žiadnu osobu (z kriminálneho prostredia vykonávajúcu trest odňatia slobody), ktorá sa mu mala likvidáciou vyhrožovať, ani len nenaznačil (za účelom preverenia), ako by osoba vo výkone trestu odňatia slobody dokázala zasiahnuť a ublížiť mu v akejkolvek väznici na území Slovenskej republiky (teda neuviedol o aké, ako získané a ako použiteľné kontakty malo ísť), pritom z odpisu registra trestov plyní, že odvolateľ bol z ním spomínaného 7-ročného trestu odňatia slobody prepustený 19. decembra 2013 s tým, že následne potom bol vo výkone trestu odňatia slobody v slovenskom ústave na výkon trestu ešte raz, a to vo veci Okresného súdu Lučenec sp. zn. OT/40/2014 v čase od 6. mája 2014 do 6. marca 2015, no z obsahu spisu, ale ani tvrdení odsúdeného neplyní, že by počas tejto doby 10 mesiacov došlo k splneniu ním uvádzanej hrozby, navyše z doručeného osvedčenia plyní, že odsúdený nesúhlasil s výkonom trestu odňatia slobody na území Slovenskej republiky nie preto, že by sa obával o svoj život, ale preto, že v Rakúskej republike má lepšie podmienky ako na Slovensku, čo však dôvodom pre odmietnutie uznania a výkonu cudzieho rozhodnutia nie je a nasvedčuje nepravdivosti tvrdení odvolateľa.

Odvolacie námietky preto vyhodnotil najvyšší súd ako nespôsobilé spochybniť správnosť napadnutého rozhodnutia.

Nezistiac teda prekážky uznania a výkonu dotknutého rozhodnutia krajský súd postupoval správne, keď uvedené rozhodnutie uznal a rozhodol aj o jeho vykonaní na území Slovenskej republiky.

Záverom považuje najvyšší súd za potrebné vo vzťahu k zaradeniu odsúdeného do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom strázenia podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona uviesť, že prevzatie výroku o treste cudzieho rozhodnutia súdmi Slovenskej republiky, doplnené o výrok o zaradení odsúdeného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu s príslušným stupňom strázenia, podľa kritérií na prevzatie a výkon rozhodnutia uvedených v § 17 zákona č. 549/2011 Z. z. musí zabezpečovať, aby uložená trestná sankcia nielen nezhoršila postavenie odsúdeného, ale aby aj v čo najväčšej miere zodpovedala pôvodne uloženej trestnej sankcii. Ustanovenie § 29 zákona č. 549/2011 Z. z. podporne vo vzťahu k tomuto zákonu odkazuje na použitie Trestného poriadku, nemá však priamu nadväznosť na aplikáciu ustanovení Trestného zákona, ktorý ako hmotnoprávny predpis upravuje zaradenie odsúdeného na trest odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s príslušným stupňom strázenia. Preto takto pôvodne cudzím rozhodnutím uložený trest odňatia slobody, doplnený na jeho výkon v podmienkach Slovenskej republiky aplikovaním príslušného ustanovenia § 48 Trestného zákona, musí pri použití týchto ustanovení odrážať iba ich znenie o zaradení do príslušného stupňa strázenia s abstrahovaním od uplatnenia podmienok a kritérií, spojených v týchto ustanoveniach s príslušným stupňom strázenia (primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 122/2014, rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 1TdoV/3/2019 z 23. apríla 2019).

Inak povedané pri zaradzovaní odsúdeného do ústavu na výkon trestu odňatia slobody v prípade uznania cudzieho rozhodnutia sa súd neriadi pravidlami vyplývajúcimi z ustanovenia § 48 Trestného zákona ale podmienkami, za akých bol odsúdený zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody súdom štátu pôvodu podľa práva štátu pôvodu a použije to ustanovenie § 48 Trestného zákona, ktoré sa týmto podmienkam najviac približuje.

Z predloženého spisu je však zrejmé, že podmienky pre zaradenie odsúdeného do ústavu na výkon trestu odňatia slobody v Rakúsku sú zjavne iné ako v Slovenskej republike, nevyplývajú však z uznaného rozhodnutia, ale ani požadovaných dodatočných informácií, pričom súd prvého stupňa zaradil

odsúdeného do najmiernejšieho ústavu na výkon trestu odňatia slobody a keďže odvolanie v prejednávanej veci prokurátor nepodal, zmena rozhodnutia v neprospech odsúdeného neprichádzala do úvahy, preto najvyšší súd nepovažoval za účelné uznávacie konanie zbytočne predlžovať a od štátu pôvodu žiadať ďalšie dodatočné informácie v tomto smere.

Nezistiac teda dôvod pre zmenu, či zrušenie napadnutého rozhodnutia senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky postupom podľa § 518 ods. 4 Trestného poriadku jednomyselne odvolanie odsúdeného D. Z. ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.